

3. Je li područjem primjene članka 25. Direktive 2014/17/EU obuhvaćen i slučaj da potrošač, prije nego vjerovniku prijevremeno otplati kredit, prvo raskine ugovor o potrošačkom kreditu za nekretninu na temelju prava na raskid koje je predvidio nacionalni zakonodavac?

(¹) Direktiva 2014/17/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 4. veljače 2014. o ugovorima o potrošačkim kreditima koji se odnose na stambene nekretnine i o izmjeni direktiva 2008/48/EZ i 2013/36/EU i Uredbe (EU) br. 1093/2010 (SL 2014., L 60, str. 34. i ispravci SL 2015., L 65, str. 22. i SL 2015, L 246, str. 11.)

**Zahtjev za prethodnu odluku koji je 11. kolovoza 2022. uputio Fővárosi Törvényszék (Mađarska) –
Global Ink Trade Kft./Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága**

(Predmet C-537/22)

(2022/C 432/11)

Jezik postupka: mađarski

Sud koji je uputio zahtjev

Fővárosi Törvényszék

Stranke glavnog postupka

Tužitelj: Global Ink Trade Kft.

Tuženik: Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága

Prethodna pitanja

1. Predstavlja li povredu načela nadređenosti prava Unije i prava na djelotvoran pravni lijek zajamčenog člankom 47. Povelje Europske unije o temeljnim pravima činjenica da sud države članice koji odlučuje u zadnjem stupnju odluku Suda (donesenu u obliku rješenja povodom zahtjeva za prethodnu odluku čiji je predmet bila upravo sudska praksa tog suda koji odlučuje u zadnjem stupnju) tumači na način da ona ne sadržava nikakav novi element koji dovodi ili bi mogao dovesti do ukidanja prethodnih odluka Suda ili promjene u ranijoj nacionalnoj sudskoj praksi suda koji odlučuje u zadnjem stupnju?
2. Treba li načelo nadređenosti prava Unije i pravo na djelotvoran pravni lijek zajamčeno člankom 47. Povelje tumačiti na način da se načelo nadređenosti odluka Suda primjenjuje čak i u slučaju kad se sud države članice koji odlučuje u zadnjem stupnju poziva i na svoje ranije presude kao na presedane? Može li se odgovoriti drukčije s obzirom na članak 99. Poslovnika Suda ako je odluka Suda donesena u obliku rješenja?
3. Može li se u okviru opće obveze nadzora poreznog obveznika, neovisno o izvršenju i prirodi gospodarske transakcije navedene na računima te uzimajući u obzir članak 167., članak 168. točku (a) i članak 178. točku (a) Direktive Vijeća 2006/112/EZ od 28. studenoga 2006. o zajedničkom sustavu poreza na dodanu vrijednost (¹) kao i načela pravne sigurnosti i porezne neutralnosti, zahtijevati od poreznog obveznika da radi ostvarivanja prava na odbitak PDV-a održava osobni kontakt s izdavateljem računa ili samo stupi u kontakt sa svojim dobavljačem slanjem poruke na službeno navedenu adresu elektroničke pošte, pri čemu u tom pogledu ne postoji zakonska odredba u državi članici? Može li se smatrati da te okolnosti upućuju na povredu dužne pažnje, utvrđenu na temelju objektivnih činjenica, koju treba očekivati od poreznog obveznika, s obzirom na to da takve okolnosti još nisu postojale u trenutku kad je porezni obveznik izvršio odgovarajuće provjere prije uspostavljanja poslovnog odnosa, nego predstavljaju elemente postojećeg poslovnog odnosa između stranaka?

4. Jesu li u skladu s navedenim člancima Direktive o PDV-u i načelom porezne neutralnosti, ali prije svega sa sudskom praksom Suda, kojom se u okviru tumačenja navedenih odredbi teret dokazivanja stavlja na porezno tijelo, pravno tumačenje i praksa u državi članici kojima se pravo na odbitak PDV-a uskraćuje poreznom obvezniku koji ima račun u skladu s Direktivom o PDV-u jer se smatra da u trgovačkom prometu nije postupao s dužnom pažnjom, s obzirom na to da nije dokazao djelovanje na temelju kojeg bi se moglo utvrditi da njegova djelatnost nije bila tek zaprimanje računa koji ispunjavaju propisane formalne zahtjeve, iako je porezni obveznik priložio svu dokumentaciju o spornim transakcijama, a porezno je tijelo odbilo druge dokazne prijedloge koje je podnio tijekom poreznog postupka?
5. S obzirom na navedene članke Direktive o PDV-u i temeljno načelo pravne sigurnosti, može li se objektivnom činjenicom smatrati utvrđenje u pogledu dužne pažnje, o tome da izdavatelj računa nije obavljao nikakvu gospodarsku djelatnost ako porezno tijelo ocijeni da nije dokazano stvarno izvršenje (i, prema tome, stvarno postojanje) gospodarske transakcije — koje je potkrijepljeno računima, ugovorima i drugim računovodstvenim dokumentima, kao i prepiskom, a koje su u svojim izjavama potvrdili poduzeće za skladištenje, vođitelj i zaposlenik poreznog obveznika — i ako se navedeno tijelo pritom temelji isključivo na izjavi vođitelja poduzeća koje je dobavljač, koji osporava postojanje navedene transakcije, pri čemu ne uzima u obzir okolnosti u kojima je takva izjava dana, interese osobe koja ju je iznijela ni činjenicu da je, u skladu s dokumentima koji se nalaze u spisu, ta osoba osnovala poduzeće, a da je prema dostupnim podacima u njegovo ime djelovao opunomoćenik?
6. Treba li odredbe Direktive o PDV-u koje se odnose na odbitak tog poreza tumačiti na način da je — u slučaju da porezno tijelo tijekom poreznog postupka utvrdi da je roba navedena na računu podrijetlom iz Zajednice i da je porezni obveznik drugi član lanca isporuke — uređenje tog modela (uzimajući u obzir da je roba podrijetlom iz Zajednice izuzeta od PDV-a, tako da pravo na odbitak PDV-a nema prvi mađarski kupac, nego samo drugi član lanca) objektivna činjenica koja je sama po sebi dovoljna da se dokaže utaja poreza ili porezno tijelo i u tom slučaju treba na temelju objektivnih činjenica dokazati koji je član ili koji su članovi lanca utajili porez, koji je bio njihov *modus operandi* te je li porezni obveznik za to znao ili mogao znati da je postupao s dužnom pažnjom?

(¹) SL 2006., L 347, str. 1. (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 9., svezak 1., str. 120.)

**Zahtjev za prethodnu odluku koji je 11. kolovoza 2022. uputio Fővárosi Törvényszék (Mađarska) –
SB/Agrárminiszter**

(Predmet C-538/22)

(2022/C 432/12)

Jezik postupka: mađarski

Sud koji je uputio zahtjev

Fővárosi Törvényszék

Stranke glavnog postupka

Tužitelj: SB

Tuženik: Agrárminiszter